

OBRO
FILANNA
GUITARTConsellera
Mary
Poppins

A la pel·lícula *Mary Poppins*, dos germans escriuen una carta on descriuen com ha de ser la seva mainadera ideal: que sàpiga xiular i fer un bon pastís, que no faci olor de naftalina. A canvi, ells es comprometen a no trencar-li les ulleres ni a posar-li pebre al te. A mi em semblen peticions raonables, però al pare, un home amb poc sentit de l'humor, tot això li sembla ridícul i l'anunci acaba cremat a la xemeneia, cosa que no impedirà que Mary Poppins es presenti a aquella casa.

Ahir, mentre sentia de fons la sessió d'investidura, em vaig sentir una mica com aquests nens, pensant en les característiques de la pròxima o pròxim conseller de Cultura (suposant que no es mantingui al càrrec Àngels Ponsa). Com que no en tinc ni idea, d'interessos i equilibris polítics, amb tota ingenuïtat pensava si seria possible que nomenessin algú que s'estimi la cultura, que la consideri important, que s'arremangui per afrontar els reptes que es trobarà (el sector està en una situació crítica), que reclami un pressupost més alt i que es pugui quedar fins al final del mandat. A canvi, jo també prometo no posar pebre al te de ningú, i sobretot em comprometo a intentar recuperar la confiança en una conselleria que últimament no ens ha donat gaires motius per fer-ho, tal com demostra que haguem tingut cinc consellers de Cultura en només cinc anys: Vila, Puig, Borràs, Vilallonga i Ponsa. A mi això no em sembla normal.

És veritat que han estat anys complicats, amb un 155 pel mig, però no aconsegueixo treure'm del cap les declaracions de Santi Vila, només sis mesos després d'arribar al càrrec, en què es postulava per ser candidat a l'alcaldia de Barcelona. És evident que la cultura no li interessava gens. És el cas més extrem, però la veritat és que no hi ha hagut manera de consolidar ningú, cosa que ha suposat que tampoc s'hagi consolidat cap projecte. Sempre hi ha hagut una altra prioritat, sempre un interès polític que ha passat per sobre. La cultura no ha estat prou important per retenir ningú, i crec que això no és el que ens mereixem, ni com a societat ni com a sector. Espero que ara que començaran les negociacions i el ball de noms hi posin remei, perquè, si no, acabarem havent de trucar a la Mary Poppins. ♦♦

'EL LECTOR ACCIDENTAL'

VICENÇ PAGÈS JORDÀ

Els colors dels
nostres llibres

No sempre és fàcil establir l'origen d'un article, però el d'avui es pot datar amb exactitud: la idea va sorgir quan estava llegint l'assaig *Com ordenar una biblioteca*, de Roberto Calasso, que acaba de publicar Anagrama. Calasso confessa que li agrada folrar els llibres amb paper translúcid. Ho fa per unes quantes raons, com ara impedir que algun visitant entrevegi la seva biblioteca personal d'un cop d'ull, ja que ho considera un atac a la intimitat.

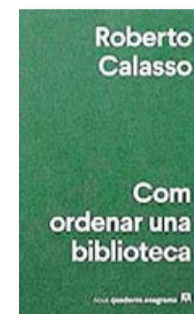
A continuació posa exemples de col·leccions que retraten el propietari. Cita els llocs vermells dels *Saggi* d'Einaudi, habituals a les biblioteques de l'esquerra il·lustrada, i també els llocs grocs de la col·lecció Panorama de Narratives d'Anagrama, que ens va fer descobrir autors com Kennedy Toole o Will Self. Va ser en aquell moment quan es va produir en el meu cap una pluja d'imatges a la qual miraré de posar una mica d'ordre (cromàtic).

Els primers llocs vermells que vaig recordar van ser els de l'*Obra Completa* de Josep Pla (Destino), que he trobat en moltes llars. El que resulta important és el nombre de volums: a partir de 5 el propietari pot passar per planià de consideració, i a partir de 10 ja entrariem en la categoria de planià compulsiu. Re-

sulten més reveladors, perquè no abundan tant, els volums de les *Obres Completes* d'altres autors, com Foix i Espriu, que Edicions 62 editava en un vermell menys llampanant. Finalment, destaca amb llum pròpia l'escarlata del *Diccionari Fabra* (Edhasa), que anys enrere va ser una eina d'ús diari i que ara és poc més que una reminiscència.

Un altre dels colors que destaquen a les llibreries és el groc, com el dels volums de *La Cua de Palla*: aquells llibres petits, de color canari (com els actuals Llibres del Delicte, també de novel·la negra), que solen indicar que al propietari li agradava llegir als anys vuitanta. Un altre groc cridaner és el dels primers llibres del Club Editor, només que quan la sobrecoberta es fa malbé revelen un lloc apagat, de color de gos com fuig; sigui com sigui, al propietari li podem suposar una flaca pels nostres millors novel·listes del segle XX, com Rodoreda, Sales o Vilallonga. No podem oblidar, finalment, dues col·leccions d'un groc somort: la *MOLC*, que fa pensar en lectures obligatòries de BUP, i la *Bernat Metge*, més elegant però d'un color més apagat, que indica un interès pels clàssics grecs i llatins.

Un dels colors predominants als llocs dels llibres és el blanc, que ha donat forma a col·leccions ja desaparegudes, com *Línia d'Ombra* (d'Edicions B, la primera que va publicar

COM
ORDENAR
UNA
BIBLIOTECA
ROBERTO CALASSO
ANAGRAMA
TRAD. XAVIER VALLS
GUINOVART
136 PÀG. / 9,90 €

XAVIER BERTRAL

Villiers de L'Isle-Adam en català), els llibres de butxaca d'Alianza Editorial (barreja d'economia modesta i de curiositat rica) o els antics dissenys de Lumen, Seix Barral o Alfaguara. A finals de segle XX, eren blancs els llocs de dues editorials emergents, Columna i Quaderns Crema (que aquesta última ha mantingut). Destaquem també els onze patracols amb què Ariel va recopilar la *Història de la literatura catalana*, i que els estudiants reunien a còpia d'estalvis heroics. També eren blancs els llocs de Llibres de l'Índex, i aquí mereix una menció d'honor qui tingui col·locats en ordre biocronològic aquells cinc manuals d'ús de principis dels noranta: *Masturbació*, *Preservatiu*, *30 secrets per a l'èxit amorós*, *Divorci* i *Suïcidi*.

En contraposició al blanc genèric, el negre sol aspirar a indicar cal·litat, com passa amb el cava o la xocolata. Eren negres els llocs d'una de les millors col·leccions que han existit en català, els *Clàssics Moderns* d'Edhasa-Proa (Austen, Conrad, Woolf, Joyce, Plath, Scott Fitzgerald, Mansfield, Nabokov, Céline, Salinger, Bernhard, i els que em deixo). També eren (i són) negres els llocs de la col·lecció *Andanzas* de Tusquets, que va publicar llibres imprescindibles de Kundera, Dürrenmatt, Duras, Bioy Casares o Shields. Però potser la col·lecció més exquisida en negre (amb un toc vermell) és la d'Acantilado, que inclou assajos de Mario Praz, Marc Fumaroli i recentment les entrevistes de *The Paris Review*. Per contra, els llocs de Càtedra Universitaria eren negres i rigorosos, però de batalla. Acabem amb dues curiositats finiseculars: els volums de l'editorial Versal, que serveixen per identificar lectors amb passat *freak*, i la *Biblioteca Borges* (Orbis), una tria excel·lent a l'abast de tothom, que encara es troben –grisosos, però dignes– en llibreries de vell.

Avui dia són negres molts llocs de Penguin, que anys enrere eren d'aquell color taronja característic, i que anunciaven un lector (o comprador, que no sempre coincideixen) de volums en anglès. En català, el taronja identifica els clàssics de Proa en tapa dura (Dante, Joanot Martorell, Joyce) i els de La Magrana en tapa tova (Homer, Eurípides). Colors menys freqüents són el verd ara ja pansit de la *MOLU* d'Edicions 62 (el bo i millor de la literatura universal, però amb una lletra que avui se'ns escapa), i el verd cridaner i alternatiu de Males Herbes. Abans de ser president de la Generalitat, Quim Torra va recuperar a A Contra Vent llibres memorables (Àngel Ferran, Carles Sindreu) que identifiquem fàcilment per la curiosa combinació de blau i negre.

Roberto Calasso ens fa venir ganes de fer el que ell vol evitar. Mostra'm de quin espectre cromàtic és la teva biblioteca, i et diré com ets. ♦♦